

laver kollektive ordninger i dette samfund, men bortset fra det kan jeg ikke finde ét eneste sted, hvor Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet bare har et berøringspunkt, og det synes jeg i øvrigt er meget naturligt, for vi repræsenterer jo to vidt forskellige samfundsopfattelser.

Hele pointen i denne diskussion er i øvrigt efter min opfattelse, at sammenhængen mellem social- og boligpolitik er, at hvis man ikke er optaget af, hvordan vi får fællesskaber til at gro i vores boligområder, ender vi i en situation, hvor de sociale udgifter eksploderer af sig selv, og det kommer vi alle sammen som samfund til at betale for på to måder: Dels i form af en masse ødelagte mennesker, der går i stykker, dels i form af en kæmpe stor regning. Det er den, man udskriver, hvis man forbyder de sociale sideaktiviteter i vores boligområder.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, fru Sonja Mikkelsen ganske udmærket kender Fremskridtspartiets program. Jeg tror også, fru Sonja Mikkelsen ved, på hvilke områder i vores ændringsforslag til finanslovsforslaget vi har afsat flere penge på det sociale område. Det betyder jo ikke, at vi samlet set synes, at alle de sociale udgifter er fornuftigt givet ud. Det betyder ikke, at vi ikke gerne vil lave en prioritering.

Fremskridtspartiets grundsyn er, at først og fremmest skal vi hjælpe de svage, dem, der ikke er i stand til at klare sig selv, men vi synes ikke, det er en samfundsopgave at betale offentlige skatteydertilskud hverken til den ene eller den anden slags fritidsaktivitet, kulturel aktivitet eller noget andet. Endnu mere negative bliver vi, hvis det også skal sammenblandes med huslejen, og det skyldes selvfølgelig, at hele formålet med overhovedet at oprette den almennyttige boligsektor var at skaffe de svageste mennesker en billig bolig.

Det handler om, at man ligesom i den socialdemokratiske fine familie simpelt hen skal kunne starte ved fødslen og ende ved ligkistemagasinet, og nu skal man så altså også sørge for boligbehov, danseskoleundervisning og alt muligt andet.

Men uanset at hr. Søvnald frabeder sig Fremskridtspartiets omklamring, er hr. Søvnald ligesom alle andre her i Tinget nødt til at forholde sig til de afstemninger, der har været foretaget her i Folketinget, de betænkningssbidrag, Fremskridtspartiet har haft med SF, og de forslag, vi

har været fælles med SF om. Det kan vi ikke rigtig lave om på, selv om hr. Søvnald måske er ked af det.

Bodil Thrane (V):

Det var en lang og interessant debat om sociale aktiviteter i den almennyttige boligsektor, og jeg skal stilfærdigt minde om, at jeg ved førstebehandling nævnte fra Venstres side, at vi meget gerne ville medvirke til at finde en løsning på disse problemer, men det er ikke det samme som at sige, at den model, vi kender, er god nok, for det er jo rigtigt, at det, det handler om for de sociale sideaktiviteter, er at finde en form, der på den ene side ikke ødelægger nogle gode ting, der fungerer, på den anden side laver nogle afgrænsninger, som under alle omstændigheder gør det synligt, hvad det koster, og hvem der skal betale.

Derfor vil jeg sige, at uanset det virkelige liv også i den kommune, jeg kommer fra, hvor vi har almennyttigt boligbyggeri, har vi ikke nogen større ønsker om at medvirke til at udbrede sociale sideaktiviteter, sådan at lejerne og de, der ellers kommer til at betale, ikke kan se, hvad det handler om.

Men det lovforslag, et flertal i Folketinget nu er i færd med at vedtage, vil jeg i øvrigt gerne beklage. Der er i befolkningen en meget stor bekymring – for ikke at bruge et værre ord – for, hvad det er, vi går og laver herinde, og de seneste dage har ikke just gjort det bedre.

Derfor er det dybt beklageligt, at boligministeren har glemt statsministerens ord fra valgkampen om, at der nu skulle ryddes op. Kammerateriet i den socialdemokratiske familie skulle ophøre. Moralens årti skulle realiseres gennem en ny og socialdemokratisk dagsorden. Rene linjer og ærlig tale. Lejernes penge skulle komme lejerne til gode, ligesom risikofyldte eventyr ikke længere skulle være lovlige.

Hvad står vi så med her? En roman fyldt med meget lidt konkret og mange hensigtserklæringer og en legalisering af at bruge lejerpenge til eksport og andre sjove ting. Der er elastikker, der kan løsnes og strammes i takt med eventuelle nye sager, der oprulles.

Netop nu i disse dage, hvor KAB er i søgelyset, kan man undre sig over, hvorfor denne lovgivning skal igennem i sådan en fart. Det er ikke særlig troværdigt og for mig at se heller ikke særlig helhjertet. Men det får så være, at man som socialdemokrat har et særligt hjerte for boligbevægelsen, vel som part af familien, og vi